

kom ham ved. Lidt før 1. November blev Spørgsmaalet imidlertid meget aktuelt, endda saa aktuelt, at der maatte klages til Amtmanden. Og Amtmanden i Randers tog resolut Affære — det skal siges til hans Ros —, det er ikke alle Amtmænd, der gør det. Han skrev til Sogneraadet, at de forstod nok, at de maatte skaffe den Mand Bolig. Sogneraadet erklærede, at de ikke kunde, de havde ingen, og dermed mente de, at den Sag var sluttet; hvad man ikke kan, det kan man ikke. Imidlertid tog Amtmanden ikke denne Erklæring for gode Varer; men skrev, at de skulde, og — jeg husker ikke bestemt Datoen, det ligger 8 Dage tilbage i Tiden — lod dem vide pr. Telefon, at han endnu samme Dags Aften, før Telefonen lukkede, vilde have at vide, om de vilde respektere Fattiglovens § 66 og skaffe Manden Bolig. Saa maatte Sogneraadet træde sammen, de fik en Forhandling i Gang med Forsamlingshusets Bestyrelse; og efter megen Modstand fra Forsamlingshusets Bestyrelse og megen Modstand ogsaa fra Sogneraadet lykkedes det et socialdemokratisk Medlem af Sogneraadet at tilvejebringe en saadan Enighed mellem Sogneraadet og Forsamlingshusets Bestyrelse, at det blev besluttet at indrette en Lejlighed i Forsamlingshuset. Der var i Forvejen et Værelse med Køkken, og der skulde altsaa kun indrettes et Værelse til. Saa var man ude over det i dette Tilfælde, ved at Amtmanden resolut traadte til. Men, som jeg sagde før: Hvor mange Amtmænd gør det? Vi, der kommer en hel Del rundt i Landet og har arbejdet med Forsørgelsessager, kender jo nok den Opfattelse, der er til Stede hos de fleste Amtmænd. Gud bevares, de vil naturligvis gerne, men „der er altid meget i Vejen“, som man siger, for den, „der ikke godt vil gøre“; og naar et Sogneraad siger: man kan ikke, man har ikke Evne til det, der er ikke Mulighed for det, ja, saa lader man mange Steder Sagen trække i Langdrag, og saa haaber man, den maa faa sin Udløsning derigennem, at den hjemløse forsvinder ind til den nærmestliggende Købstad. Det er en Tænkemaade og en Taktik, som ikke er ukendt indenfor Amtskommuner og Sognekommuner, og derigennem forøger man jo yderligere Bolignøden i Byerne og fritager Landkommunerne for at beskæftige sig med Spørgsmaalet.

Nu staar der i Fattiglovens § 66, at Kommunalbestyrelserne paa Landet skal skaffe Bolig. Jeg stiller da det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om han under disse Omstændigheder, under den foreliggende Bolignød her i Landet, vil op-

træde strengt overfor Sogneraadene og vil kræve, at de opfylder Loven, og jeg vil tillige gerne spørge den højtærede Minister, hvilke Midler han tror at have dertil.

Dernæst vil jeg spørge den højtærede Minister, om han kender noget til, i hvilket Omfang Fattiglovens § 66 af de husvilde er blevet krævet bragt i Anvendelse i Løbet af f. Eks. de sidste 2—3 Aar, og med hvilket Resultat.

Jeg haaber, at den højtærede Minister, naar han har set mine Spørgsmaal, vil svare paa dem. Jeg skal ikke nægte, at jeg med megen Interesse imødeser, hvilket Svar den højtærede Minister vil give, og hvorvidt han deler sit Ministeriums Opfattelse af Loven af 10. September 1920 om Forlængelse af forskellige Boliglove m. v., om det virkelig er Ministeriets og den højtærede Ministers Mening, at man skal hvile i dette: vi har kun de 10 Millioner, og saa kan vi heller ikke bruge mere, selv om vi har saare god Brug for baade 30 og 50 Millioner. For hvis det er Tilfældet, saa nytter det ikke meget, at man forsikrer, at man har den gode Villie; saa paastaar jeg, at den gode Villie hos Ministeriet ikke er til Stede, og saa paastaar jeg, at man har den Opfattelse i Ministeriet, at de fattige og de boligløse og arbejdsløse maa se at klare sig, saa godt de kan, maa se at sulte sig igennem Situationen. Det er ikke til at komme udenom, at saaledes ligger Landet, og vi maa prøve paa at faa den højtærede Minister til at give os Svar paa, om det er hans Mening, at saaledes skal det ogsaa være. Jeg haaber, at jeg faar det at vide, naar Ministeren forhaabentlig i Morgen faar Ordet.

P. Andersen: Medens jeg gerne vil bringe den højtærede Minister for offentlige Arbejder min Tak, fordi han lovede at tage det Andragende under velvillig Overvejelse, som er indsendt fra Beboerne paa Birkholm om et Tilskud fra Staten til de Udgifter, der er foranledigede ved Udarbejdelsen af Planer og Overslag til en Havn paa Birkholm, beklager jeg i allerhøjeste Grad, at den højtærede Minister har taget saa absolut Afstand fra Tanken om Statens Overtagelse af de sydfynske Baner, og jeg ved med Bestemthed, at Beboerne i den Kreds, jeg repræsenterer, alle vil slutte sig til den Beklagelse, jeg her udtaler. Det er saa meget beklageligere, at den højtærede Minister er kommet til den Opfattelse, som den tidligere Minister for offentlige Arbejder ved Finanslovbehandlingen i Fjor udtalte som sin Anskuelse, at